

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2TdoV/12/2016
Identifikačné číslo spisu: 4002899353
Dátum vydania rozhodnutia: 14.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:4002899353.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Petra Hatalu, JUDr. Jany Serbovej, JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Aleny Šiškovéj, v trestnej veci obvineného J. E. I. I. pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 14. decembra 2017 v Bratislave o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 5. júna 2013, sp. zn. 1T 2/2002, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. decembra 2014, sp. zn. 2 To 8/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného J. E. I. I. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 5. júna 2013, sp. zn. 1T 2/2002, bol (o. i.) obvinený J. E. I. I. uznaný za vinného zo spáchania v skutkoch č. 1/, 2/, 3/, 4/, 5/, 13/ a 14/ trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 60/1992 Zb., a to na tom skutkovom základe, že

1/

obžalovaní Ing. J. R. a Ing. R. L. ako zamestnanci hlavnej pobočky S. a I. banky, a.s. v V., ktorých povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako im to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami, na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti obžalovaného J. E. I. I., zo dňa 10. augusta 1992 o poskytnutie úveru v sume 25.000.000 Kčs za účelom financovania nákupu nehnuteľností a motorových vozidiel, po predložení finančnej situácie obžalovaného J. E. I. I., znaleckého posudku č. 138/1992 zo dňa 4. augusta 1992 znalca z odboru ekonomiky, cien a odhadu nehnuteľností, Ing. R. R., viažuceho sa k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. úz. obce L., ktorý značne nadhodnotil predmetnú nehnuteľnosť, umožnili, aby úverová referentka S., bez preskúmania náležitosti podanej žiadosti, bonity žiadateľa a úverovaného objektu dňa 12. augusta 1992 vypracovala návrh na poskytnutie úveru a obžalovaný Ing. R. L., ako námestník hlavnej pobočky S., a.s. V., odporučil daný úver na schválenie a v rovnaký deň

obžalovaný Ing. J. R. podpísal úverovú zmluvu číslo XXXXXXXXX na sumu 25.000.000 Sk a následne obžalovaný J. E. I. I. predložil S.

- fiktívnu faktúru Obecného úradu L. číslo: XXXXXX z 26. augusta 1992 na sumu 7.000.000 Kčs,
- fiktívnu faktúru Obecného úradu O. číslo: XXXXXX z 29. augusta 1992 na sumu 2.000.000 Kčs,
- fiktívnu faktúru F. M. K., a.s. P. číslo: XXX/XX z 15. septembra 1992 na sumu 8.457.418 Kčs a
- fiktívne faktúry firmy SK N. - E. E. H. číslo: XXXXXXXXX a číslo: 19192 z 19. novembra 1992 na sumu 4.920 000 Kčs a 2.850 000 Kčs, na podklade ktorých obžalovaný Ing. R. L. podpísal príkaz na úhradu dňa 04. septembra, 24. novembra a 29. novembra 1992 v požadovaných sumách z úverového účtu obžalovaného J. E. I. I. číslo: XXX-XXXXXX-XXX/XXXX na účty vo faktúrach uvedených firiem, a takto konal obžalovaný J. E. I. I. v úmysle úver nikdy neuhradiť, čím celkove bola spôsobená škoda v sume 25.000.000 Kčs, t.j. 829.874,98 Eur.

2/

obžalovaní Ing. J. R., Ing. R. L. ako zamestnanci hlavnej pobočky S. a I. banky, a.s. v V., ktorých povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako im to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti na čerpanie úveru schválili uzavretie úverovej zmluvy číslo: XXXXXXXXX zo dňa 16. júna 1992 obžalovanému Y. X., v sume 24.998.670 Kčs za účelom odkúpenia objektu A., nachádzajúceho sa v kat. úz. obce L. - T., okres T., so zásobami a ostatným majetkom a potom, čo obžalovaný Y. X. predložil k žiadosti iba znalecký posudok znalca z odboru ekonomiky, ceny a odhady nehnuteľností, Ing. R. R. číslo XX/XX zo dňa 10. mája 1992, ktorý značne nadhodnotil predmetnú nehnuteľnosť následne obžalovaná E. E. vystavila fiktívne faktúry číslo: XXXX a XXXX na jej firmu T. N. - E. E. H. a tieto obžalovaný Ing. R. L., spolu s ďalšou pracovníčkou umožnil uhradiť zo schváleného úveru z účtu obžalovaného Y. X. číslo XXX-XXXXXX-XXX/XXXX, na účet firmy obžalovanej E. E. číslo: XXXXXX-XXX/XXXX, vedený vo L. a.s., pobočka B., ktorú sumu obžalovaná E. E. dňa 1. júla 1992 odovzdala obžalovanému J. E. I. I., pričom ani obžalovaný Y. X., obžalovaný J. E. I. I. a obžalovaná E. E. úmysel uhrádzať úver nikdy nemali, čím celkove bola spôsobená škoda v sume 24.998.670 Kčs, t.j. 829.803,82 Eur.

3/

obžalovaný Ing. R. L. ako zamestnanec hlavnej pobočky S. a I. banky, a.s. v V., ktorého povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako mu to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami, na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti schválil uzavretie úverovej zmluvy s Z. I. číslo: XXXXXXXXX, zo dňa 2. júna 1992 na sumu 24.900.000 Kčs, za účelom kúpy Obchodného domu R. v R. a číslo: XXXXXXXXX z 2. júna 1992 na sumu 20.875.000 Kčs za účelom rekonštrukcie Obchodného domu R. v R. na podklade neúplnej žiadosti, ku ktorej bol pripojený iba prepočet finančnej situácie na dobu splácania, výpočet predpokladaných tržieb a znalecký posudok Ing. R. R., znalca z odboru ekonomiky, ceny a dohadu nehnuteľností číslo: 96/92 zo dňa 13. mája 1992, ktorý značne nadhodnocoval predmetnú nehnuteľnosť a obvinený Ing. R. L. spolu s ďalšou spolupracovníčkou podpísal príkaz na čerpanie úverových prostriedkov dňa 4. júna 1992 na sumu 24.900.000 Kčs a 16. júna 1992 na sumu 20.875.000 Kčs z úverového účtu a bez vedomia Z. I. číslo XXX-XXXXXX-XXX/XXXX, na základe fiktívnych faktúr číslo: XXX a XXX, vystavených Y. P. po dohode s obvineným J. E. I. I. a obvineným O. Y. a inou osobou, v prospech účtu inej osoby číslo: 58441-132/0200, pričom obvinení J. E. I. I., O. Y., Y. P. a iná osoba takto konali hoci úmysel uhrádzať úver nikdy nemali, čím celkove bola spôsobená škoda v sume 45.775.000 Kčs, t.j. 1.519.451,64 Eur.

4/

obžalovaný Ing. R. L. ako zamestnanec hlavnej pobočky S. a I. banky, a.s. v V., ktorého povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, riadne spravovať majetok a ochraňovať záujmy tejto banky, ako mu to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v

rozpore s týmito povinnosťami, spolu s ďalšou spolupracovníčkou S. a I. banky a.s., schválil a umožnil čerpanie úveru, ktorý bol získaný na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti L. B. a schválenej úverovej zmluvy číslo: XXXXXX/X zo dňa 3. augusta 1992 na sumu 6.704.000 Kčs za účelom kúpy PJ Výrobnno-servisný komplex A. a úverovej zmluvy číslo XXXXXX/X zo dňa 3. augusta 1992 na sumu 9.200.000 Kčs za účelom nákupu zásob, zariadenia i rekonštrukcie kupovanej nehnuteľnosti tak, že predmetnú žiadosť o úver predložil obžalovaný J. E. I. I. v mene L. B. a dňa 03. augusta 1992 obžalovaný Ing. R. L. umožnil čerpanie úverových prostriedkov z úverového účtu L. B. číslo: XXXX-XXXXXX-XXX/XXXX na účet Fondu národného majetku Slovenskej republiky číslo XXXXXXXX-XXX/XXXX ako úhradu za vydraženú nehnuteľnosť a prevod súm 6.800.000 Kčs a 1.800.000 Kčs z rovnakého účtu L. B. na účty obžalovaného J. E. I. I. číslo: XXXXXX-XXX/XXXX, vedený vo L. a.s. a číslo: XXXXXXXXXXX/XXXX na podklade fiktívnych faktúr číslo XX/XXXX z 10. augusta 1992 a 81/1992 zo dňa 15. augusta 1992 vystavených samým obžalovaným J. E. I. I., pričom k splácaniu úverov nedošlo, ani záujem na úhrade týchto úverov obžalovaný J. E. I. I. nikdy nemal, čím celkove bola spôsobená škoda 15.304.000 Kčs, t.j. 507.999,73 Eur.

5/

obžalovaný Ing. J. R. ako zamestnanec hlavnej pobočky S. a I. banky, a.s., v V., ktorého povinnosťou používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako mu to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami, umožnil L. B., na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti o poskytnutie úveru, ktorú predložil na schválenie obžalovaný O. Y., ktorej obsahom bol znalecký posudok č. XX/XX zo dňa 5. mája 1992 znalca z odboru ekonomika, ceny a odhadu nehnuteľnosti Ing. R. R., ktorým bola značne nadhodnotená cena kupovanej nehnuteľnosti Obchodného domu v B., uzavretie úverovej zmluvy číslo: XXXXXXXXXXX zo dňa 2. júna 1992 na sumu 23.980.000 Kčs, ktoré prostriedky boli čerpané na podklade faktúr firmy T. N. - E. E. H. číslo: XXXX a XXXX, ktoré obžalovaná E. E. sama vystavila a na účet obžalovanej E. E. a J. E. I. I. číslo: XXXXXX-XXX/XXXX bola prevedená suma 10.238.546 Kčs, účet obžalovaného O. Y. číslo: XXXX-XXX/XXXX bola prevedená suma 6.080.000 Kčs a na úverový účet obžalovanej E. E. číslo: XXX-XXXX-XXXX/XXXX bola prevedená suma 7.661.454 Kčs a takto obžalovaní E. E., O. Y., J. E. I. I. konali napriek tomu, že úmysel uhradiť úver nikdy nemali, čím celkove bola spôsobená škoda v sume 23.980.000 Kčs, t.j. 795.990,17 Eur.

13/

dňa 8. januára 1993 požiadal Mestskú pobočku T. T. a. s., B. o úver v sume 25.000.000 Kčs za účelom rekonštrukcie hotela Q. v Y. a nákup základných prostriedkov a zariadenia, k čomu predložil znalecký posudok číslo: 214/92 z 23. novembra 1992 znalca z odboru ekonomika, ceny a odhadu nehnuteľností, Ing. R. R., v ktorom bola uvedená nehnuteľnosť značne nadhodnotená a po schválení úveru uzavrel dňa 19. januára 1993 úverovú zmluvu číslo: XXX-XXXXXXXX-XXX/XX na sumu 25.000.000 Kčs a po predložení faktúry číslo: XXXXXX, bez uvedenia dátumu na sumu 12.630.000 Sk a číslo: XXXXX zo dňa 16. marca 1993 na sumu 12.457.500 Sk úver vyčerpil, rekonštrukciu hotela neuskutočnil, a takto konal napriek tomu, že úver úmysel splatiť nikdy nemal, čím spôsobil T. a. s. Mestskej pobočke B. škodu v sume 22.990.000 Sk, t. j. 763.128,19 Eur.

14/

dňa 2. septembra 1994 základe fiktívnej kúpnej zmluvy vyhotovenej doposiaľ neznámou osobou bez súhlasu ďalších osôb, ktorí boli v zmluve uvedení a to I. R. - občan T. a L. P., zabezpečil dovoz deviatich kusov koní na územie Slovenskej republiky, pričom dohodnutá kúpna cena bola 16 miliónov Sk; následne boli kone na základe fiktívnej faktúry číslo: 15091 zo dňa 15. septembra 1994 odpredané v mene L. P. a bez jeho vedomia, spoločnosti I., s.r.o. T. za sumu 24.250.000 Sk, v ktorej bol jediným spoločníkom a súčasne jediným konateľom obžalovaný J. E. I. I. a následne za túto spoločnosť podal daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za III. kvartál roku 1994 dňa 25. októbra 1994 na Daňovom úrade v H., v ktorom bolo v rozpore s ustanovením § 18 odsek 2 zákona č. 222/1992 Zb. o DPH v aktuálnom znení, zahrnuté aj zdaniteľné plnenie fiktívnej faktúry číslo: XXXXX z 15. septembra 1994 a súčasne uplatnil vrátenie nadmerného odpočtu na DPH vo výške 4.850.000 Sk, z ktorej sumy mu bola

prevodným príkazom Daňového úradu v H. poukázaná na účet číslo: XXXXXX/XXXX spoločnosti I., spol. s r. o. T. vedený v S. a I. banke, a.s. pobočka H., suma 4.820.511 Sk, čím celkove bol skrátene štátny rozpočet Slovenskej republiky v sume 4.850.000 Sk, t. j. 160.990,51 Eur.

Za to bol obvinenému podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona číslo 60/1992 Zb. uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 9 (deväť) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 60/1992 Zb. zaradený do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny. Zároveň bol zrušený rozsudok Okresného súdu Galanta z 20. augusta 2012, sp. zn. 1T 276/2011, vo výroku o treste, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušený výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo jeho zrušením, stratili podklad.

Na podklade odvolania obvineného J. E. I. I. podaného proti vyššie citovanému rozsudku rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom zo 16. decembra 2014, sp. zn. 2 To 8/2014, takým spôsobom, že podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Trestného poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2005 napadnutý rozsudok vo vzťahu k obvinenému v celom rozsahu zrušil a podľa § 259 ods. 3 Trestného poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2005 ho sám uznal za vinného zo spáchania v skutku č. 13/ trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005, a v skutkoch č. 1/, 2/, 3/, 4/, 5/ a 12/ pomoci k pokračovaciemu trestnému činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 255 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999, a to na skutkovom základe už skôr citovanom (s tým rozdielom, že skutkové vety rozsudku súdu prvého stupňa v skutkoch č. 13/ a 14/ sú v rozsudku odvolacieho súdu uvedené pod skutkami č. 12/ a 13/).

Podľa § 250 ods. 5 s použitím § 35 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 najvyšší súd obvinenému za to uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov so zaradením podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 v znení účinnom do 31. decembra 2005 na výkon trestu do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny.

Dňa 29. júla 2016 bolo Krajskému súdu v Nitre doručené dovolanie obvineného J. E. I. I., podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. J. P. a smerujúce proti prvostupňovému rozsudku z 5. júna 2013, sp. zn. 1T 2/2002, v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu zo 16. decembra 2014, sp. zn. 2 To 8/2014. Ako dovolacie dôvody boli uplatnené dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a/, písm. c/, písm. d/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a/ Tr. por. obvinený uviedol, že ho podáva vo vzťahu ku skutku č. 13/ rozsudku najvyššieho súdu (v rozsudku súdu prvého stupňa ide o skutok č. 14/), pretože v prvom stupni v jeho trestnej veci rozhodol nepríslušný súd. Podľa jeho názoru vecne a miestne príslušným súdom na konanie mal byť Krajský súd v Trnave a nie Krajský súd v Nitre, o čom naposledy zmieny súd aj rozhodol, keď Krajskému súdu v Trnave vec v priebehu konania postúpil.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. namietal, že obomi napadnutými rozsudkami bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, keďže:

- odvolací súd sa náležite nevysporiadal s námietkou, že mu vyšetrovací spis pri ukončení prípravného konania bol predložený len na dve hodiny, pričom mu ani nebol predložený kompletný spisový materiál;
- jeho obhajca sa nemohol zúčastniť vyšetrovacích úkonov v prípravnom konaní, nakoľko o týchto úkonoch nebol vyšetrovateľom riadne a včas upovedomený (vo vyšetrovacom spise sa nenachádzajú doručky o upovedomení obhajcu);
- v období od 20. marca 1999 do 29. júna 1999 a v období od 2. apríla 2001 do 12. apríla 2001 nemal ustanoveného obhajcu napriek tomu, že išlo o prípad nutnej obhajoby;
- v prípravnom konaní nebol pri výsluchoch vyšetrovateľmi dostatočne poučený o svojich právach v zmysle zákonných ustanovení;
- viackrát sa domáhal výmeny ustanoveného obhajcu, čomu však súd nevyhovel;
- na hlavnom pojednávaní konanom 18. marca 2003 mu nebolo umožnené vyjadriť sa k výpovediam

spoluobžalovaných.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. (podľa ktorého dovolanie možno podať, ak hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky), ten dovolateľ odôvodnil tak, že hlavné pojednávanie Krajského súdu v Nitre konané v dňoch 10. - 14. marca 2003 a 17. - 21. marca 2003 bolo vykonané v jeho neprítomnosti bez splnenia k tomu potrebných zákonných podmienok. Napriek tomu, že nepožiadaval, aby sa predmetné hlavné pojednávanie vykonalo v jeho neprítomnosti, predseda senátu opatrením rozhodol, že musí opustiť pojednávaciu miestnosť.

Pod dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. sa obvinený dožadoval určenia, že jeho vina bola preukázaná dôkazmi, ktoré neboli získané a vykonané zákonným spôsobom. Za také považoval znalecké posudky vypracované Ing. B. Z. a znalecký posudok Ing. Y. Q. č. 2/2000 zo 4. decembra 2000. Uznesenia vyšetrovateľa v prípravnom konaní o ich príbratí (bližšie špecifikované v podanom dovolaní) sú podľa neho nezákonné, nakoľko na nich nie sú vyznačené doložky právoplatnosti a vykonateľnosti. Postup súdov pri dokazovaní prostredníctvom znaleckých posudkov nebol správny. Naopak správne postupoval predseda senátu Krajského súdu v Nitre, keď v snahe odstrániť rozpory v znaleckých posudkoch a zistiť skutočnú hodnotu predmetných nehnuteľností príbral do konania uznesením znalecký ústav, čo ale najvyšší súd následne svojim uznesením zrušil.

Napokon uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. spočíva v tom, že „rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť“, odôvodnil tak, že kúpna zmluva uvedená v skutku č. 13/ rozsudku nemohla byť fiktívna. Obvinený namietal nesprávny postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu, pretože na posúdenie pravosti podpisu nebol príbratý znalec z odboru písomznanectva. Uvedené sa rovnako má týkať aj skutku č. 4/. Okrem toho podľa obvineného znalecký posudok vypracovaný Ing. Y. Q. č. 2/2000 zo 4. decembra 2000 nemohol byť vypracovaný ako posudok použiteľný pre trestné konanie, nakoľko neboli znalcovi doložené žiadne účtovné doklady.

V súvislosti so všetkými skutkami, zo spáchania ktorých bol uznaný vinným, poukázal obvinený na nesprávne posúdenie tak subjektívnej ako aj objektívnej stránky trestných činov. K subjektívnej stránke uviedol, že z vykonaných dôkazov v ich vzájomnej súvislosti nemožno dospieť k jednoznačnému a pochybnosť nevzbudzujúcemu záveru, že by tieto skutky vykonal úmyselne. Vo vzťahu k skutku č. 13/ navyše dodal, že tu nebola bezpečne zistená výška škody, a preto pri dôslednom uplatnení zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného) bolo potrebné postupovať v jeho prospech. Obvinený v súvislosti s naposledy uvedeným dovolacím dôvodom považoval tiež za zrejmé, že skutkom č. 2/ došlo k porušeniu zásady „ne bis in idem“ (nie dvakrát v tej istej veci), nakoľko trestné stíhanie v tejto veci nebolo prípustné. Krajská prokuratúra v Bratislave uznesením z 25. septembra 1996, č. k. 2Kv 73/96-57, totiž na základe jeho sťažnosti zrušila uznesenie o vznesení obvinenia z 24. júla 1996, ČVS: VP-157/30-95, pričom tu išlo o totožný skutok ako v bode č. 2/ obžaloby Krajskej prokuratúry Nitra zo 14. februára 2002, č. k. 1Kv 5/99.

Záverom podaného dovolania obvinený navrhol, aby s ohľadom na vyššie uvedené, dovolací súd rozsudkom rozhodol o porušení zákona v jeho neprospech, aby oba napadnuté rozsudky zrušil a podľa § 388 ods. 2 Tr. por. aby prikázal vec inému súdu toho istého druhu a stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Dovolateľ v kontexte naposledy uvedeného ustanovenia poukázal na rozsiahle a opakované pochybenia Krajského súdu v Nitre, ktoré podľa jeho názoru jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti vzbudzujú pochybnosti o nezáujatosti príslušných sudcov senátu a taktiež nasvedčujú tomu, že pôvodný senát by tak mohol spôsobiť opätovné pochybenia.

K podanému dovolaniu sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Nitra v tom smere, že ho navrhuje podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť. Tento nemal tak proti rozsudku súdu prvého stupňa, ako ani rozsudku najvyššieho súdu žiadne výhrady. Oba považoval za súladné so zákonom a ich skutkové a

právne závery za správne. Súd sa dôsledne a v dostatočnej miere vysporiadali s obhajobnými návrhmi a pripomienkami prednesenými v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní a verejnom zasadnutí konanom o odvolaní. Odvolací súd sa pri preskúvaní veci dôsledne zaoberal aj námietkami obvineného o porušení jeho procesných práv, tiež pokiaľ ide o oboznámenie sa obvineného s celým spisovým materiálom pri ukončení vyšetrovania. Rovnako dôsledne sa zaoberal aj námietkami obvineného o jeho návrhoch na doplnenie dokazovania na hlavnom pojednávaní a k znaleckému dokazovaniu.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd následne na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvineným J. E. I. I. nie je dôvodné, a preto ho podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Tr. por. a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por. bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnemu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Pokiaľ ide o uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a/ Tr. por., tento má byť založený v podstate na tom, že na prejednanie skutku pod bodom 13/ rozsudku odvolacieho súdu mal byť príslušný Krajský súd v Trnave a nie konajúci Krajský súd v Nitre.

Vo vzťahu k namietanému tvrdeniu poukazuje dovolací súd na obsah spisového materiálu, z ktorého vyplýva, že Krajský súd v Nitre uznesením z 20. augusta 2001, sp. zn. 1T 29/01, postúpil vec Krajskému súdu v Trnave ako súdu miestne a vecne príslušnému, ktorý ju následne vrátil prokurátorovi na došetrenie s tým, že podanie obžaloby Krajskou prokuratúrou v Nitre z 8. augusta 2001, č. k. 1 Kv 59/2000-24 bolo predčasné.

Krajská prokuratúra v Nitre opätovne podala pre ten istý skutok obžalobu 30. septembra 2002, č. k. 1 Kv 59/2000-82 a navrhla túto vec spojiť s trestným spisom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1T 2/02. Naposledy zmienený súd v zmysle tohto návrhu rozhodol uznesením zo 17. októbra 2002 o spojení trestných vecí na spoločné konanie. Na základe uvedeného bol teda Krajský súd v Nitre vecne a miestne príslušným na konanie vedené pod sp. zn. 1T 2/02 a ako súd prvého stupňa v tejto veci aj rozhodol.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. a/ Tr. por. preto zistený nebol.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. najvyšší súd primárne vo všeobecnosti uvádza, že právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu a je potrebné ho chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu.

Tento dôvod môže byť naplnený len v takom prípade, ak zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné (teda nie akékoľvek, resp. nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu zakladá daný dovolací dôvod). V danej súvislosti pritom najvyšší súd upozorňuje na skutočnosť, že pod zásadným porušením práva na obhajobu možno rozumieť stav, ak došlo v trestnom konaní k pochybeniu, ktoré malo resp. mohlo mať vplyv na konečný výsledok tohto konania.

Pri posudzovaní, či bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne okolnosti prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako i vo vzájomných súvislostiach.

Konkrétne k jednotlivým dovolacím námietkam, subsumovateľných pod dovolací dôvod podľa 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. s ohľadom na námietku obvineného, že mu vyšetrovací spis pri ukončení prípravného konania bol predložený len na krátky čas, a že mu nebol predložený kompletný trestný spis najvyšší súd poukazuje na to, že zo záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu vyplýva, že obvinený bol pri ukončení prípravného konania oboznámený s celým spisovým materiálom a jeho prílohami. V relevantnej časti spisu je obsiahnuté vyhlásenie obvineného potvrdené jeho podpisom, že na preštudovanie spisového materiálu mu bol poskytnutý primeraný čas.

V súvislosti s tvrdením, že obhajca obvineného sa nemohol zúčastniť vyšetrovacích úkonov v prípravnom konaní, nakoľko o týchto úkonoch nebol vyšetrovateľom riadne a včas upovedomený (vo vyšetrovacom spise nie sú zadokumentované doručky o upovedomení obhajcu), treba zdôrazniť, že trestné konanie z hľadiska naplnenia obhajobných práv obvineného je treba posudzovať ako celok. Svedkovia, o ktorých výpovede súdy opreli svoje závery o vine obvineného vypočutí v prípravnom konaní, následne boli vypočutí aj v priebehu súdneho konania, ktorého sa obvinený a jeho obhajca zúčastňovali, a teda obvinený mal zabezpečenú možnosť aktívnej realizácie svojich obhajobných práv. Obhajca obvineného musí byť upovedomovaný o jednotlivých úkonoch vyšetrovania, a ak v danom prípade v trestnom spise niektoré osvedčenia o doručení v ňom založené nie sú, nie je možné len na základe toho vyvodiť záver o porušení obhajobných práv obvineného zásadným spôsobom / dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. /, keďže všetky prvky princípu kontradiktórneho konania v posudzovanom prípade zachované boli.

Z obsahu spisu je zrejmé, že od vznesenia obvinenia z 20. marca 1999 do 29. júna 1999 vo veci ČVS: KUV-34/02-NR-1999, a v období od vznesenia obvinenia z 2. apríla 2001 do 12. apríla 2001 vo veci vedenej pod číslom ČVS: KÚV-80/OVEK-2000-Dš nemal obvinený splnomocneného alebo ustanoveného obhajcu. Dôvodom bola skutočnosť, že obvinený po poučení o možnosti splnomocnenia konkrétneho obhajcu takúto možnosť nevyužil a následne mu bol súdom ustanovený. Z pohľadu rozhodnutia dovolacieho súdu je významnou aj skutočnosť, že v uvedených časových intervaloch po vznesení obvinenia neboli vykonávané žiadne relevantné vyšetrovacie úkony. Preto ani v tejto časti dovolacích námietok obvineného nie je možné konštatovať zásadné porušenie jeho práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Relevanciu nemožno priznať ani ďalšej dovolateľom uplatnenej námietke založenej na tvrdení, že pred výsluchmi nebol o svojich právach riadne poučený. Z obsahu predloženého spisového materiálu totiž vyplýva, že obvinený bol opakovane v dostatočnom rozsahu a v intenciách príslušných zákonných ustanovení o svojich právach poučený.

K námietke dotýkajúcej sa nevyhovaniu niekoľkokrát žiadanej výmeny ustanoveného obhajcu dovolací súd konštatuje, že bolo na posúdení súdu ako sa s nimi vysporiada a tým, že nevyhoveli podaným žiadosťiam neporušil práva obvineného na obhajobu.

S ohľadom na námietku obvineného smerujúcu k spôsobu výkonu poskytovanej právnej pomoci zo strany obhajcu najvyšší súd len marginálne poznamenáva, že kvalita právnej pomoci konkrétneho advokáta, nemôže byť predmetom prieskumu dovolacieho súdu, ako to napokon v rámci svojej rozhodovacej činnosti najvyšší súd už opakovane akcentoval. Činnosť advokácie je od štátu relatívne nezávislá čo v praxi znamená, že vedenie obhajoby je vo svojej podstate záležitosťou medzi obhajcom a obvineným, a teda za spôsob výkonu obhajoby nesie zodpovednosť samotný advokát (nie všeobecný súd) voči obvinenému, alebo prípadne voči orgánu, ktorému je disciplinárne podriadený (advokátska komora). Hodnotenie aktivity obhajcu, resp. kvality poskytovanej obhajoby nemôže byť len vecou subjektívneho úsudku obvineného, ale musí zodpovedať určitým objektívnym kritériám. Ak spôsob obhajoby nekonvenoval subjektívnym predstavám obvineného a súd neakceptoval jeho žiadosť na zmenu obhajcu, ipso facto nie je možné vyvodiť záver o zásadnom porušení jeho práva na obhajobu. Je vecou samotného obvineného, jeho postoja k sebe samému a k prejednávanej veci, akú kvalitnú obhajobu chce mať. Na druhej strane je to vecou etiky obhajcu a jeho vzťahu ku klientovi, či je spôsobilý poskytnúť mu kvalitnú obhajobu. Tieto vzťahy nemôže súd skúmať, nemôže posudzovať kvalitu obhajoby jej porovnávaním medzi dvomi či viacerými obhajcami, lebo výkon advokácie ako slobodného povolania by tým nebol nezávislý. Vo všeobecnosti treba zdôrazniť, že obvinený resp. obžalovaný počas celého priebehu trestného konania má kedykoľvek možnosť udeliť splnomocnenie inému obhajcovi. Obvinený J. D. R. I. takúto možnosť mal, ale túto nevyužil. Preto mu bol obhajca ustanovený rozhodnutím súdu.

Obvinený namietal, že na hlavnom pojednávaní konanom 18. marca 2003 nebolo mu umožnené vyjadriť sa k výpovediam spoluobžalovaných. Z obsahu spisu je zrejmé, že na hlavnom pojednávaní 10. marca odmietol vypovedať. Využitie práva obvineného odmietnuť výpoveď samozrejme nezbavuje súd povinnosti umožniť obžalovanému vyjadriť sa k výpovedi /výpovediam/ spoluobžalovaných. V posudzovanom prípade sa tak nestalo, pretože obvinený na hlavnom pojednávaní 18. marca 2003 bol prítomný a mal možnosť všetky svoje práva uplatniť. V danej súvislosti treba zdôrazniť, že táto dovolacia námietka sa týka pôvodného konania, ktoré rezultovalo rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo 16. januára 2006, sp. zn. 1T 2/02, ktorý bol následne zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2010, sp. zn. 2To 68/2006 a vec bola vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Krajský súd na základe tohto rozhodnutia opätovne vykonal hlavné pojednávanie, kedy bolo obvinenému umožnené vyjadriť sa k výpovediam spoluobžalovaných. Najvyšší súd nepovažuje ani túto námietku dovolateľa za opodstatnenú a teda nie je možné konštatovať porušenie obhajobných práv obvineného zásadným spôsobom a naplnenie dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Obvinený v dovolaní ďalej namietal (v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por.), že časť hlavného pojednávania na Krajskom súde v Nitre (v dňoch 10. - 14. marca 2003 a 17. - 21. marca 2003) bola vykonaná v jeho neprítomnosti, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa prvej vety ustanovenia § 208 Trestného poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2005 ak je obžalovaných niekoľko, predseda senátu môže urobiť opatrenia, aby obžalovaný bol vyslúchaný v neprítomnosti spoluobžalovaných. Obžalovaného však treba vždy ešte v priebehu dokazovania oboznámiť s obsahom výpovede spoluobžalovaných, ktorí boli vyslúchaní v jeho neprítomnosti.

Tvrdenie obvineného v tejto časti dovolania zodpovedá skutočnosti. Výsluch v tom čase spoluobžalovaných E. E., Ing. J. R., Ing. R. L., Ing. J. P., Ing. Z. N., Y. P. a F. Y. bol na hlavnom pojednávaní vykonávaný v neprítomnosti obvineného J. D. R. I.. Predseda senátu Krajského súdu v Nitre postupoval procesne správne a prijatými opatreniami, na základe ktorých sa na hlavnom pojednávaní konal výsluch spoluobžalovaných bez prítomnosti dovolateľa / vtedy obžalovaného / dodržal skôr citované ustanovenie zákona. Časť hlavného pojednávania, na ktorú obvinený poukazuje a namietá porušenie zákona, prebiehala po dobu takmer troch rokov - od marca 2003 do januára 2006. Zo zápisníc o hlavnom pojednávaní je zrejmé, že obvinený a jeho obhajca sa zúčastňovali všetkých pojednávanií, s výnimkou tých, na ktorých boli vypočúvaní spoluobžalovaní.

Z uvedených dôvodov nie je možné akceptovať ani túto dovoláciu námietku obvineného a konštatovať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por.

Ako ďalší formálny dôvod dovolania obvinený označil dovolací dôvod v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého možno dovolanie podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolateľ namietal, že jeho vina v konaní bola preukázaná na základe nezákonne získaných a vykonaných dôkazov, konkrétne na základe záverov znaleckých posudkov vypracovaných Ing. B. Z. a Ing. Y. Q. č. 2/2000 zo 4. decembra 2000, pretože na uzneseniach o pribratí týchto znalcov (bližšie špecifikované v podanom dovolaní) chýbali vyznačené doložky právoplatnosti a vykonateľnosti. Postup pri dokazovaní prostredníctvom znaleckých posudkov považoval za správny vtedy, keď krajský súd za účelom odstránenia rozporov v znaleckých posudkoch pribral do konania znalecký ústav.

Najvyšší súd k tomu uvádza, že chýbajúce vyznačenia doložiek právoplatnosti sú bez právnej relevancie na skutočnú právoplatnosť a vykonateľnosť uznesení o pribratí znalcov a nemôžu nezakladať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. Tzv. doložka právoplatnosti, má totiž len deklaratórny význam a nemá žiaden vplyv na nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutia.

Doložka právoplatnosti nie je právnou skutočnosťou, ktorá by mala vplyv na právne účinky plynúce z rozhodnutia, pretože takýto vplyv má len právoplatnosť rozhodnutia ako taká, ktorá nastane nezávisle na vôli súdu či procesných strán okamihom, keď sú splnené zákonné podmienky a keď ho už nemožno napadnúť riadnym opravným prostriedkom. Doložka právoplatnosti je teda len úradným osvedčením o právnej skutočnosti- nadobudnutí právoplatnosti.

Najvyšší súd uznesením z 31. marca 2004, sp. zn. 5 To 21/2004, zrušil uznesenie Krajského súdu v Nitre o pribratí znaleckého ústavu predovšetkým s dôvodu, že vypracovanie posudku ústavom by značne predĺžilo konanie, pričom nebolo zrejmé, či by posudok pomohol objasniť krajským súdom požadované skutočnosti. Obvinený v tejto časti dovolania namietal procesný postup súdu, ktorý však nemôže byť predmetom preskúmania v rámci dovolacieho konania.

Najvyšší súd súhrnne konštatuje, že v postupe orgánov činných v trestnom konaní ani v postupe vo veci konajúcich súdov nie je možné vidieť žiadne porušenie zákonných záruk spravodlivého procesu. Obsah trestného spisu neposkytuje žiaden podklad o tom, že by vyšetrovateľ v rámci prípravného konania a krajský resp. najvyšší súd pri vykonávaní úkonov súdneho konania postupovali v rozpore s príslušnými zákonnými ustanoveniami ako aj, že by vykonali relevantné dôkazy nezákonným spôsobom.

V posudzovanej trestnej veci obvinený formálne uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Ako z uvedeného ustanovenia, tak aj z inštitútu dovolania je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštančné. Dovolací súd je teda viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili, a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Najvyšší súd Slovenskej republiky opakovane pripomína, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por.).

Povedané inými slovami, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - vid' § 379 ods. 2 Tr. por.). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Tr. por. však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Z kontextu vyššie uvedeného je potom zrejmé, že námietky dovolateľa dotýkajúce sa hodnotenia skutkových otázok, stoja mimo uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 písm. i/ Tr. por., keď smerujú len k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov, a preto nie je potrebné sa nimi bližšie zaoberať.

Na tomto mieste sa žiada záverom podotknúť, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje potom naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd má pritom za preukázané, že konanie obvineného bolo subsumované pod správne skutkové podstaty.

V súvislosti s námietkami obvineného vo vzťahu k subjektívnej stránke jeho konania, dovolací súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky 1/2011 pod č. 3, podľa ktorého dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nemôže napĺňať poukaz na to, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, na základe konkrétnych skutkových okolností, ktorých správnosť a úplnosť v rámci dovolacieho konania nie je možné skúmať a meniť. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

V rámci naposledy uvedeného dovolacieho dôvodu sa obvinený v závere dovolával porušenia zásady „ne

bis in idem“ (nie dvakrát v tej istej veci), nakoľko podľa neho trestné stíhanie skutku pod bodom 2/ nebolo prípustné. Ad prima k tomu dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že túto námietku dovolateľ nesprávne podradil pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Uvedená námietka by mohla naplňať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por.

Rozhodujúce pre posúdenie, či ide o „rei iudicatae“, a teda vec rozhodnutú (právoplatné rozhodnutie súdu o odsúdení alebo oslobodení spod obžaloby), je moment vznesenia obvinenia. Krajská prokuratúra v Bratislave uznesením z 25. septembra 1996, č. k. 2Kv 73/96-57, zrušila uznesenie o vznesení obvinenia voči J. E. I. I. z 24. júla 1996, ČVS:VP-157/30-95, pričom podľa neho išlo o totožný skutok ako v bode č. 2/ obžaloby Krajskej prokuratúry Nitra zo 14. februára 2002, č. k. 1Kv 5/99.

Zásada „ne bis in idem“ v danom prípade nebola porušená, pretože zrušením uznesenia z 24. júla 1996, ČVS: VP-157/30-95, nebolo obvinenie vznesené právoplatne. To bolo vznesené až v neskôr zmienenej veci uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu vyšetrovania PZ Nitra o vznesení obvinenia z 30. marca 1999, ČVS: KÚV 34/02-NR-1999. Teda nedošlo k naplneniu ani dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por.

Na základe uvedených úvah, najvyšší súd nezistiac žiadne právne relevantné dovolacie dôvody rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. Vzhľadom na spôsob rozhodnutia dovolacieho súdu neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o žiadosti obvineného v zmysle § 388 ods. 2 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.